

Phần 8

Còn về Định Văn, sau khi Tuấn Hùng đi khỏi, anh vẫn chưa vào với Ánh Vy ngay. Đã hai ngày liền Vy không tới công ty, anh thấy lo nên chỉ muốn đến thăm cô. Việc gặp lại Hùng ở đây là không thể đoán trước, nhưng những gì Hùng nói đã khiến anh đang dần cảm thấy mình đã sai. Ngay khi bước vào công ty, Vy đã nói sẽ thay Ngọc Hạnh trả thù anh. Anh đã nghĩ Vy chẳng hề biết chuyện giữa hai người nên bỏ ngoài tai câu nói của Vy. Anh đã bằng cả trái tim để yêu cô, không cho cô chạy trốn tình yêu của anh. Vậy mà giờ đây anh đang giận. Anh thật vô lý. Anh đã xúc phạm Vy, một điều không thể tha thứ. Có lẽ Vy đang rất thất vọng về anh. Trời ơi! Sao anh lại hồ đồ đến thế?

Chần chừ hồi lâu, anh lại không dám mở cửa. Làm sao dám gặp cô ấy vào lúc này? Nhưng anh đâu được lưỡng lự nữa, cánh cửa nhà đã mở. Vy mở cửa để tìm kiếm một cái gì đó - Một hình bóng quen thuộc mà cô nghĩ sẽ chẳng bao giờ thấy được ở đây nữa. Gương mặt đầy nước khi nhận ra Văn liền đành lại. Nhìn anh một giây vì con tim chợt ngưng đập rồi Vy quay lưng đi vào trong, đến bên chiếc vali nhỏ. Cô cho nốt mấy bộ đồ đã gấp sẵn vào rồi kéo khóa.

Văn hốt hoảng giữ lấy cổ tay cô. Cô liếc nhìn tay rồi liếc nhìn anh, ánh mắt sắc lạnh, và giật mạnh tay mình, cô xách vali đứng dậy, không một lời nói. Văn cướp lấy túi xách, anh vụt ngay xuống chân rồi ôm chầm lấy Vy. Không hề tỏ chút rung động mà Vy còn lạnh lùng đến đáng sợ:

- Anh muốn gì?
- Đứng đi! - Giọng Văn thều thào trong lồng ngực.
- Tôi không còn lý do gì để ở lại đây nữa.
- Anh sai rồi. Xin em hãy tha thứ cho anh.
- Tôi làm sao dám tha thứ cho anh? Tôi lấy tư cách gì để được anh xin tha thứ? Những gì anh trao tôi đã trả lại hết. Anh cũng bỏ ra để tôi đi đi.
- Không... Đứng đi mà!

Vy muốn thiếp lịm đi lúc này, nhưng vì một ý nghĩ khác, cô đã vùng khỏi anh:

- Anh buông ra. Giữa tôi và anh chẳng phải đã hết rồi sao? Anh lại muốn áp đặt tôi nữa đấy ư?
- Anh không áp đặt. Anh yêu em thật lòng. Anh không thể để mất em được.

- Con người anh... - Vy cắn chặt môi để ngăn nước mắt đang muốn đổ thốc ra - Thật... con người anh thật đáng sợ mà. Anh lại muốn tôi phải điêu đứng vì những câu nói đó một lần nữa sao? Để rồi lại... lại... Tôi sẽ không để mình bị lừa thêm một lần nữa đâu.

- Không phải! Anh không lừa em. Anh yêu em rất thật lòng.

- Anh thôi đi. Anh đã bỏ rơi tôi rồi đó thôi.

- Không phải mà! Anh không hề có ý định đó. Hôm ấy tới nhà, khi nghe em và Ngọc Hạnh nói chuyện với nhau anh đã rất sốc. Anh không biết phải đối mặt với em thế nào nữa. Anh rất buồn, rất giận. Anh tưởng như trời đất vụn nát dưới chân vậy. Vy, em hãy hiểu cho anh được không?

Anh nắm lấy tay Vy, gương mặt anh đau đớn thấy rõ. Cái nắm tay ấm áp khiến sự lạnh lùng của Vy cứ dần bị tan chảy. Cô cũng đau đớn đau đớn lắm anh. Nhưng nếu không lợi dụng lúc này để xa anh, cô sợ rằng sau này sẽ chẳng thể đi được nữa. Trước đó không lâu, cô vẫn còn rất giận và nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh, vì anh đã không tin tưởng vào tình yêu của cô. Hơn nữa còn muốn bỏ mặc cô, không cho cô một lời giải thích khiến lòng cô tan nát. Điều đó chẳng khác nào đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô. Đi thôi! Dù sao cũng vẫn phải đi, càng sớm càng tốt. Và Vy cục cựa để rút tay mình và lại lấy vali mặc cho ánh mắt của Văn càng khẩn thiết. Đến lúc này thì Văn đang thực sự hối hận. Anh lo sợ vì anh đã hối hận một sự hối hận muộn màng. Anh phải làm sao đây? Anh không muốn và không thể để Vy bước qua khỏi cánh cửa kia. Anh nhào tới và hôn cô. Anh chỉ biết làm thế vào lúc này. Vy chống cự cũng nhanh chóng trở nên mềm yếu vì anh.

- Để em đi đi!

- Bọn mình bắt đầu lại đi em. Anh sẽ cố gắng để bù đắp lỗi lầm, sẽ không bao giờ nghi ngờ em nữa. Đừng bắt cuộc đời anh thiếu vắng em. Tha lỗi cho anh một lần này nữa thôi. Bắt đầu lại nha em!

“Anh Văn, em ước chi có thể...”

- Đã quá trễ rồi! Không còn đủ thời gian nữa!

- Không! Bọn mình còn rất nhiều thời gian!

Vy lặng đi không đáp nữa, vì biết rằng để rời xa được anh, bấy nhiêu dũng khí chưa thấm vào đâu. Nhất là khi đối diện với anh như trong lúc này.

Với Hạnh và Hùng, lúc này thì lại khác. Hạnh đang xúc động trước cử chỉ của Hùng. Cô cũng chưa dám nghĩ rằng Hùng đã hoàn toàn bỏ qua mọi chuyện nên cất tiếng hỏi:

- Anh đã tha thứ cho em rồi sao?

Hùng không đáp. Cô lại hỏi tiếp:

- Anh có còn giận em nữa không?

Sau một hồi mà Hùng vẫn không trả lời, gương mặt Hạnh liền xịu xuống:

- Em biết rồi.

- Biết gì? - Lúc này Hùng mới lên tiếng.

- Em biết rồi.

- Em biết chuyện gì?

- Cũng đã một năm rồi cơ mà. Anh lại đẹp trai và tốt bụng thế, có lẽ... có lẽ...

- Có lẽ làm sao?

- Có lẽ... - Hạnh lại như sắp khóc đến nơi - Có lẽ... đã có một người con gái khác xứng đáng hơn em rồi. Sao giờ này em mới nghĩ tới điều này chứ?

Cô cúi xuống và quay đi nơi khác, khóe mắt cay cay.

- Nếu đúng là như vậy thì em tính sao?

- Em... em không muốn thế, không muốn một chút nào hết. Không muốn...

- Ngốc thật! - Hùng nhẹ cười - Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Hạnh lắc đầu mà không quay nhìn lại:

- Vậy em có biết lúc dừng xe lại là mấy giờ không? Lúc đó vào khoảng mười một giờ. Còn bây giờ là đúng mười hai giờ. Vậy là cũng được một tiếng đồng hồ rồi. Em có nhớ suốt này giờ bọn mình đã làm gì không?

Sau một giây suy nghĩ, Hạnh thấy đỏ mặt quay lại nhìn anh.

- Lâu đến như vậy ư?
- So với một năm thì có ít quá không?

Giọng điệu của Hùng làm Hạnh càng ngượng ngùng.

- Thôi đi, tự nhiên anh trả lời chẳng ăn nhập vào đâu hết. Em đâu có nghĩ là lâu như vậy, cứ ngỡ là chỉ mới đó thôi.

- Ý của anh rõ ràng thế còn gì? Sao giờ em ngốc quá vậy?

Hùng nắm lấy vai Hạnh, đối diện thật gần.

- Ý anh là, nếu đã có người khác thì anh làm sao có thể được gần em thế này. Anh chưa hề hôn, thậm chí là nắm tay một người con gái nào khác ngoài em từ hồi đại học cho tới giờ.

Đôi mắt Hạnh long lanh. Cô ôm chầm lấy anh, nức nở:

- Em cảm ơn anh nhiều lắm. Anh Hùng, em xin lỗi.
- Đừng xin lỗi nữa. Nói những câu hay hơn xem nào. Nói là em yêu anh đi!
- Em yêu anh. Rất yêu anh. Mãi mãi yêu anh.
- Được rồi. Để anh đưa em về. Trời khuya lắm rồi đấy.
- Em không muốn về. Em muốn ôm anh thế này mãi thôi.
- Không được! Cứ thế này rồi thành thói quen thì làm thế nào?

Hạnh lắc đầu nguầy nguậy trên vai anh:

- Em không muốn về. Đã một năm rồi em mới được ôm anh thỏa thích thế này. Em không về đâu.

Hùng cũng phì cười. Hạnh đáng yêu thế đấy. Anh yêu Hạnh cũng là vì tính cách này của cô. Ngoài chuyện gia đình, ngoài lúc buồn chuyện ba mẹ, Hạnh lúc nào cũng ngây thơ và vô tư, nhõng nhẽo một cách đáng yêu.

- Bộ em tưởng anh cũng muốn về lắm hả?

Gõ cửa một hồi Vy mới chịu ra mở cửa, lao vào căn phòng, Văn nhìn khắp một lượt. Căn phòng quá đơn sơ, giống như một chỗ ở tạm. Gương mặt anh

buồn giận trộn lẫn trực diện một gương mặt ngọc nhiên và một chút rụt rè sợ sệt của Vy.

- Sao nhất quyết cứ phải đi? Anh đã cầu xin em ở lại sao còn cố tình bỏ đi? Em muốn anh chết sao? Phải làm thế nào em mới chịu tha thứ cho anh hả Vy?

- Sao anh biết mà tìm đến đây?

Vẫn lúc này chẳng hề nghe được gì. Đầu óc mông lung. Cứ ngỡ đã giữ được Vy ở lại, thật không ngờ Vy vẫn nhất quyết đi cho bằng được. Mấy ngày nay anh kiếm Vy khắp thành phố, đến từng khu trọ, gõ cửa từng phòng, giống như một người điên. Trong đầu anh một suy nghĩ duy nhất là đưa bằng được Vy về, dù bất cứ cách nào, Vy có phản kháng kịch liệt thì cũng mặc kệ.

- Theo anh đi về.

- Tôi không thích. - Vy ương ngạnh.

- Đi về! Anh nói là đi về! Một nơi như thế này làm sao mà ở? Anh đang rất cố gắng để bình tĩnh. Em đừng làm anh mất khả năng điều khiển bản thân đấy. Mau thu dọn đồ theo anh về.

- Anh đừng ép tôi. Sống ở đâu, thế nào là quyền của tôi. Anh lấy quyền gì mà bắt ép tôi theo anh?

- Thôi khỏi cần thu dọn gì cả! Về thôi!

Dứt lời, Văn nắm lấy tay ép cô. Vy phản kháng quyết liệt. Cô không muốn mình cứ mãi mềm yếu. Khó khăn lắm mới đi được, bây giờ mà chịu thua anh thì chẳng phải đã uổng công hay sao?

- Anh buông ra! - Cô vung mạnh tay - Ra khỏi phòng tôi ngay!

- Anh sẽ không ra trừ khi em chịu theo anh về.

- Tôi không về.

- Được thôi! Em không chịu theo anh thì anh sẽ theo em. Anh cũng sẽ dọn đến đây ở cùng em.

- Làm ơn ra khỏi phòng tôi đi. Ra đi!

Vy cố sức ép đẩy Văn về phía cửa. Nhưng càng đẩy anh càng đứng vững hơn. Hoặc cũng có thể là lòng Vy đang yếu đi. Có lẽ là vì cả hai trái tim đang rất muốn được ở gần nhau. Vy đứng giữa cuộc đấu tranh giữa lý trí và trái tim. Nhưng cô biết rõ lý trí trong lúc này bắt buộc phải thắng.

- Được thôi! Vậy anh cứ ở đây. Tôi sẽ đi.

- Em đứng đấy! - Anh đã kịp nạt lớn khi Vy còn chưa kịp bước chân ra khỏi ngưỡng cửa - Anh đi là được. Em có đuối thì cũng phải cho người ta mấy giây để bước đi chứ.

Khi ra đến cửa Văn lại quay nhìn Vy, ánh mắt như uy hiếp.

- Em cũng dẹp ngay cái ý định sẽ trốn đi đi. Có đi đâu thì anh cũng sẽ tìm ra được em thôi. Đừng để anh phải lấy dây thừng để trói em đấy.

Văn đi rồi, Vy lại chìm trong sự cô đơn, lạc lõng. Căn phòng trọ thật nhỏ nhưng với Vy sao quá thênh thang. Anh đi như mang cả thế giới theo, chỉ mình cô lọt lại. Một mình chống chọi với cơn đau. Đau vì phải xa anh, cũng đau vì đã làm cho anh buồn khổ. Trái ngang quá thật khó để chấp nhận.

Sáng sớm hôm sau, Văn lại tới. Con tim nó mừng reo, nhưng tiếp tục lý trí đã không cho phép Vy hòa theo trái tim của mình.

- Anh lại tới đây làm gì nữa?

- Tất nhiên là tới thăm em rồi. Sao em lại hỏi một câu ngớ ngẩn đến vậy nhỉ!

Văn cười đưa lên trước Vy một bó hoa hồng:

- Tặng em tình yêu của anh này.

Vy hơi ngạc nhiên. Trước giờ chưa bao giờ anh tặng hoa cho cô. Dù vậy thì cô vẫn lạnh lùng:

- Anh đừng bày trò nữa! Mau mang về đi tôi không nhận đâu.

- Em ngoan một chút đi.

Anh nắm lấy tay Vy và ép cô nhận bó hoa anh tặng, miệng huýt gió một đoạn nhạc đi thẳng vào phòng. Vy vẫn chưa chịu buông tha:

- Ai cho anh vào nhà? Đừng tùy tiện vậy được không?

- Em đem hoa cắm bình đi đã. Giận anh thôi, đừng giận hoa của anh, tội lắm.

Vy chẳng hiểu Văn đang làm trò gì nhưng vẫn đi lấy kéo và một chiếc bình pha lê trong suốt để cắm hoa. Văn ngồi bên ngắm nhìn cô với từng cử động:

- Hoa hồng buổi sáng đúng là rất đẹp. Hoa nào cũng một màu tươi thắm, giống như tình yêu của anh dành cho em vậy. Còn chiếc bình pha lê kia, nó thật

trong suốt và tinh khôi. Là tình yêu em dành cho anh. Vậy mà có lúc anh lại nghĩ nó không hề như thế, để bây giờ anh hối hận.

- Tại sao chiếc bình không phải là anh? - Vy hỏi.

- Đúng vậy! Lẽ ra anh phải là bình để bảo vệ cho hoa. Nhưng lúc này anh đang rất cần em, cũng như những bông hoa kia cần có bình. Anh rất cần em. Anh muốn được theo đuổi em lại từ đầu.

- Anh đừng nói nhảm gì nữa. Tôi đã mệt mỏi lắm rồi.

- Em dễ thương lên một chút xem nào. - Văn nhăn nhó - Thế này chẳng đẹp tí nào cả. Anh phải đến công ty đây. Trưa, anh sẽ tranh thủ về thăm em.

- Tôi cảm anh đấy.

“Cảm ư?” Gương mặt Văn vẫn tươi cười. Văn hôn nhanh lên vàng trán của Vy rồi mới bước ra khỏi cửa.

- Đừng nhớ anh quá đấy nhé.

Cảm ư? Em làm sao mà cảm được anh? Không chỉ là buổi sáng mà bất cứ lúc nào anh cũng sẽ ở bên cạnh em. Anh không cho em chạy trốn. Ít nhất em cũng phải để anh chuộc lỗi đã. Anh không tin là em đã hết yêu anh. Mà có, anh cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra. Em phải ở bên anh. Đó là định mệnh. Định mệnh là anh và em phải được ở bên nhau. Dù bây giờ em đang giận anh vì anh có lỗi, nhưng anh tin em sẽ không lạnh lùng với anh mãi được. Anh đã khẳng định được điều này ở chính trong đôi mắt của em. Ánh Vy, đừng trách anh lì lợm. Vì anh yêu em. Anh không thể mất em được.

Thời gian trôi qua thật khó khăn. Mọi thứ đang được Văn bắt đầu lại. Ngày nào anh cũng đến phòng trọ của Vy mỗi khi rảnh, dù có khi chỉ là năm phút rồi lại phải trở về công ty. Anh càng cố gắng bao nhiêu Vy càng đau bấy nhiêu. Cô càng phải lạnh nhạt với anh hơn, bằng không thì cũng là những lời rất khó nghe.

Ngày nào cũng hoa hồng đỏ. Vứt đi thì uổng mà giữ lại cô sợ có khi đêm ngủ rồi sớm mai tỉnh dậy được diện kiến Diêm vương. Tự nhiên lại tỏ ra mình là một người đàn ông rất ga-lăng, chẳng giống với anh trước đây gì cả. Nghĩ lại mới thấy anh là một người hết sức khô khan, chẳng có gì là thú vị. Sao cô lại nghĩ là mình yêu anh nhỉ.

- Em còn muốn giận hờn anh đến bao giờ nữa? Đã hai tháng rồi đấy.

Mỗi lần Vy kiểm chuyện, Văn chỉ trả lời những câu đại loại như thế rồi bỏ về, còn nếu không thì...

- Tôi không phải giận anh, mà tại vì tôi hết yêu anh. Anh cứ như thế này làm tôi rất khó chịu.

- Em nhất định phải làm cho anh mất hết bình tĩnh mới chịu thôi sao?

Văn gạt mạnh tất cả những gì đang ở trước mặt và giữ chặt lấy hai tay của Vy, gương mặt giận dữ như muốn kề sát mặt cô:

- Em nói gì, anh cũng có thể coi như không nghe thấy ngoại trừ câu này. Em có thể bằng nhiều cách khác làm anh đau đớn, sao nhất thiết phải là câu này?

Ánh mắt anh nhanh chóng từ hung dữ chuyển sang đờ ngầu thâm tím lấy ánh nhìn, khiêu chiến của Vy:

- Anh xin em đấy. Hàng ngàn, hàng vạn lần anh xin em đừng bao giờ lặp lại câu nói vô tình ấy nữa. Em càng làm anh đau theo cách này thì anh càng nhận thấy mình yêu em nhiều đến thế nào, càng không thể rời xa em được đâu.

- Buông tay ra!

Vy gằn mạnh từng chữ như ra lệnh, nhưng Văn phớt lờ. Anh ngấm nhìn thật sâu đến từng chi tiết trên gương mặt người yêu. Từ vầng trán, hàng mí mắt xuống gò má, chiếc mũi nhỏ và cái cằm xinh, rồi dừng lại ở đôi môi. Cái nhìn như thôi miên, như bất động, như thể sẽ chẳng có gì làm anh chú ý được ngoài nó. Vy đoán được anh đang muốn gì nhưng lại không thể phản kháng. Cô cũng đang bị cuốn vào dòng xoáy của anh.

Một nụ hôn quyết liệt và mê đắm. Thiếu chút nữa Vy sẽ khóc thét lên và cố giãy giụa để thoát khỏi anh, thoát khỏi bờ môi thật ngọt ngào và mãnh liệt của anh. Nhưng rồi cả người cô nhanh chóng đông cứng, song lại như mềm hẳn ra. Nếu không vì bị Văn giữ chặt tay thế, có lẽ cô đã không trụ được trên đôi chân của mình. Hơn thế nữa, đôi môi Vy đang quyện lấy bờ môi của anh, nó đang đón nhận anh một cách nồng nhiệt nhất. Lúc này cả lý trí và trái tim đều bị sụp đổ hoàn toàn. Đầu óc Vy trống rỗng, cô chẳng thể biết được gì đang diễn ra xung quanh, chỉ cảm thấy duy nhất một sức nóng kinh hồn từ đôi môi đang lan tỏa khắp cơ thể.

Những nụ hôn cứ nối tiếp không ngừng, có lúc nhẹ nhàng, mỏng trớn, khi cuồng nhiệt thiết tha. Bờ môi Văn cứ miết mãi không ngừng. Anh muốn được ngự trị trên đôi môi của Vy cho đến khi kiệt sức mới thôi. Nhưng đến một hồi,

anh phải chột dờng bởi một luồng khí lạnh từ đôi môi không chút rung cảm của Vy.

- Đủ chưa? - Đôi mắt Vy long lên hần học - Đủ rồi đúng không? Hôm nay anh đã vượt quá giới hạn tôi cho phép. Lần này tôi cho qua, lần sau sẽ không có chuyện miễn phí như thế này nữa. Một cái nắm tay: mười ngàn, ôm: một trăm ngàn, hôn: một triệu. Nói trước, tôi chỉ nhận tiền mặt, ngoài ra không nhận dưới bất kỳ hình thức nào khác. Còn mà tới đây la mắng, trách móc tôi thì lập tức ra khỏi phòng. Còn không bỏ tôi ra? Tôi tính luôn cả lần này bây giờ.

Một làn gió lạnh buốt nhói sống lưng. Những lời Vy vừa thốt ra thật tàn nhẫn và độc ác. Con giận nổi lên cuộn cuộn như cơn sóng thần hung dữ và bộc phát ra ngoài thành những tiếng hét. Văn hét lên mặc cho là đang ở giữa dãy phòng trọ. Nổi đau ngất trời, thẳm vào từng góc ngách của tâm hồn. Anh quay nhìn chăm chăm vào Vy là giận dữ, là yêu thương, là đau đớn gộp lại và nhân lên theo số bội. Một mặt anh muốn ngay lúc này có thể chết được trước sự chứng kiến của Vy cho cô vừa lòng. Mặt khác một ý nghĩ muốn chiếm đoạt Vy để giữ cô lại bên mình đang thúc giục anh. Nhưng cũng chính lúc này, hình ảnh Vy bỗng trở nên xa vời và mờ nhạt tựa một màn sương buổi sáng sớm.

- Em có căm ghét anh đến thế nào thì cũng đừng làm mình trở nên tầm thường và thấp kém đến thế chứ. Tại sao lại mang những cử chỉ thiêng liêng của tình yêu ra bán rẻ như thế? Em đối xử với anh quá tệ. Trước đây thì nhất quyết không chịu tin tưởng ở anh, bây giờ cũng nhất định không tha thứ cho anh. Dường như mọi việc em đều không cho nó một lối đi. Ngay từ ban đầu em đã không muốn chuyện tình của bọn mình có được một kết mỹ mãn. Thì ra, ngay từ đầu đến tận bây giờ chỉ có một mình anh cố gắng. Tuy hai đứa cùng đi trên một con đường nhưng hóa ra lại chỉ là một mình anh đơn độc.

Vy nghe đầu lùg lùg những những mối dây tơ nhưng vẫn cố tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt:

- Cuối cùng anh cũng chịu nhìn vào sự thật. Tôi đã nói anh từ bỏ ngay từ đầu rồi nhưng anh Văn không nghe. Bây giờ thì lại muốn trách tôi nữa hay sao?

- Từ bỏ ư? Đến em còn chưa từ bỏ được thì anh làm sao mà từ bỏ?

Vy chột lúng túng. Đúng vậy, đến cả cô còn chưa từ bỏ được sao lại bắt anh phải làm thế?

- Anh không làm được. Nếu làm được thì ngay từ đầu anh đã không thể cùng em bước tiếp đến bây giờ. Em vẫn yêu anh đấy thôi, tại sao lại không thể đón nhận anh thêm một lần nữa?

- Xin lỗi anh? Em chỉ có thể yêu một lần. Và tình yêu ấy em đã dồn hết trao anh rồi. Bây giờ em rất mệt mỏi. Em muốn dừng lại, không bước tiếp nữa.

- Em nhận tâm bỏ mặc anh như vậy sao em?

- Chỉ có em mới xấu xa như vậy thôi.

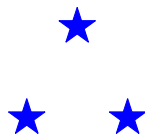
- Anh yên tâm đi. Điều kiện của anh tốt thế sẽ còn rất nhiều người khác phù hợp với anh hơn em. Quên em đi!

Gương mặt Văn từng nét đau khổ. Nước mắt đã không thể giữ mãi ở trên mắt nữa.

- Nhưng anh không làm được.

- Anh sẽ làm được... Anh phải làm được. Em thấy mệt lắm. Em muốn nghỉ một lát. Anh về đi. Sau này cũng đừng tìm đến đây nữa.

Vy thực sự thấy mệt. Cô đang mệt. Nghĩ đến thời gian của mình, cô muốn được ôm anh nhưng không kịp, anh đã vụt chạy đi để thoát khỏi sự yếu đuối của bản thân trước Vy. Vy định đưa tay lên khoảng không trước mặt rồi khẽ nắm lại. Cô muốn kéo Văn lại như kéo số phận của mình. Cái số phận đang cứ ngày một xa cô hơn. Sự mệt mỏi đã vạt vĩa cánh tay của cô. Ôm bụng và cô bật khóc. Khóc vì bất lực trước số phận. Một con người luôn kiên cường như thế, cô hận mình sao lại chịu khuất phục bởi hai chữ “số phận”? Số phận luôn tàn khốc như vậy hay sao?

Đứng trên khu đất trống nhà mình, những chuyện đau lòng ngày xưa đồng loạt thức dậy hành hạ Vy. Năm đó cô như đã chết một lần khi nghe tin ba mẹ và người em gái duy nhất - Ngọc Hằng đã bị một cơn lũ quét bất ngờ cuốn phăng đi tất cả. Vy may mắn thoát được vì lúc đó đang học ở Sài Gòn. Nhưng có hẳn là may mắn?

Vy muốn ở lại quê lâu một chút nhưng không hiểu sao cô lại trở về thành phố ngay ngày hôm sau. Có lẽ là vì Định Văn. Vì cô sợ Văn sẽ lo lắng và tìm kiếm cô. Cũng là vì cô rất nhớ anh. Vy mâu thuẫn quá. Cô muốn Văn quên đi tình yêu với mình nhưng bản thân lại luôn muốn được ở bên anh. Cô thấy ghét mình ghê gớm. Từ bao giờ nó trở nên yếu đuối đến thế? Cô ghét ông trời luôn cướp đi những người mà cô yêu nhất. Sao ông cứ ban cho cô những hạnh phúc

quá ngắn ngủi đến vậy? Nhưng ngược lại, cô cũng cảm ơn đã cho cô gặp anh, một mẫu người toàn diện trong suy nghĩ của cô.

Về đến phòng, đột nhiên sức lực của Vy như một hình nước mở khóa. Cô ngã vật lên giường và nhanh chóng chìm vào cõi vô thức. Đến khi nghe tiếng gọi hót hải của Văn, cô mới dần tỉnh giấc. Có vẻ như Văn đã rất hoảng hốt, trên trán anh còn rỏ từng giọt mồ hôi. Vy tỉnh dậy đã khiến anh rất vui, như vừa ném đi được tảng đá lớn trong lòng.

- May quá! Thì ra em ngủ. Vậy mà anh lại nghĩ lung tung. Thật là may. Em đã đi đâu suốt hôm qua đến giờ?

- Anh lại muốn quản tôi nữa? - Vừa nói, Vy vừa chống tay xuống giường để ngồi dậy và dựa lưng vào tường - Tôi đâu phải trẻ con mà cứ không thấy anh lại phải chạy kiểm loạn lên như thế.

- Anh sợ em sẽ biến mất.

Mệt mỏi, Văn ngồi xuống đất dựa lưng vào giường, im lặng. Chỉ còn Vy lên tiếng:

- Anh khùng thật! Tôi bỏ đi thật anh kiểm ra được sao? - Vy đưa tay lên trước - Trả tôi năm ngàn.

Văn chỉ nhìn sang mà không đả động gì. Vy tiếp:

- Anh đã vào phòng mà không có sự cho phép của tôi. Chiếu theo quy định anh phải trả tôi năm ngàn.

Lúc này Văn mới chộp lấy tay Vy và nhào lên ôm chặt cô.

- Một trăm mười lăm ngàn.

Vy nói nhưng Văn mặc kệ. Vy cũng mặc kệ. Hồi lâu anh mới lên tiếng:

- Anh sẵn sàng trả cho em bất cứ thứ gì em muốn.

- Tôi chỉ lấy đủ một trăm mười lăm ngàn thôi.

- Chỉ cần em chịu tha thứ và quay trở lại bên anh, em muốn gì anh cũng sẽ làm cho bằng được.

“Em vẫn ở bên anh đó thôi. Em giận anh đâu đã được một ngày”. Vy nhìn ra ngoài bầu trời, một màu đêm đã buông phủ. Cô cất tiếng hỏi một câu chẳng hề ăn nhập với những gì hai người đang nói nãy giờ.

- Trời tối lâu chưa nhỉ? Hình như tôi đang đói.

- Em đói bụng ư? Cũng gần tám giờ rồi. Minh cùng đi ăn tối nhé.
- Anh phải buông ra mới đi được chứ.

Văn buông Vy ra mà không giấu nụ cười. Kể từ ngày sóng gió ấy chưa bao giờ cô đồng ý dễ dàng việc gì khi anh đề nghị, hôm nay sao bỗng dung thật dễ thương. Tuy vậy, anh lại không thấy ngạc nhiên. Vì có lẽ anh đã quen với sự thay đổi bất thường của Vy trước giờ. Nhưng anh lại rất vui vẻ nghĩ rằng sự cố gắng của anh làm rung cảm Vy. Sự chân thành của anh lại được thêm hy vọng.

- Em muốn ăn ở đâu? - Văn hào hứng.
- Ở đâu cũng được. Nhưng anh đợi một lát được không?
- Được. Bao nhiêu lâu anh cũng chờ được.

Vy gật đầu rồi với lấy bộ đồ đi vào phòng tắm. Văn ở lại ngoài thấy vui, một cảm giác thật hiếm hoi. Anh gọi điện đến một nhà hàng đặt chỗ trước. Rồi anh loanh quanh. Anh sốt ruột. Rồi cuối cùng Vy cũng ra. Anh đưa cô tới nhà hàng vừa nãy đã đặt bàn. Nhân viên nhà hàng dẫn hai người đến căn phòng riêng. Mùi hoa tỏa nhẹ và ánh nến thật lung linh, lãng mạn. Lãng mạn một cách đơn sơ nhưng Vy thấy choáng ngợp và hồi hộp, lòng bàn tay thấy đổ mồ hôi. Cô cứ nhìn chăm chăm vào menu mà đầu óc bộn bề những cảm xúc lạ, đến nỗi chẳng hề nghe được tiếng bồi bàn nói gì. Văn phải lặp lại cô mới giật mình.

- Pizza!

Cũng chẳng biết sao lại chọn pizza nữa. Vy cứ thấy thật khó thở sao ấy. Cho nên khi cả những món ăn chính được mang ra, cô mới được một chút bình thường trở lại.

- Em muốn một chút rượu vang không?

Vy đưa ly lên cho anh rót rượu và cụng ly. Lúc này cô mới cất tiếng hỏi:

- Từ khi nào anh trở nên lãng mạn thế này? Trước đây hình như chưa một lần nào thì phải. Đến cả tặng hoa cũng còn không có nữa.

Văn rót thêm rượu và uống lấy một ngụm rồi trả lời:

- Chẳng phải là từ em đấy sao? Cũng như bao người đàn ông khác khi yêu, anh rất muốn có những buổi tối như thế này, muốn tặng hoa cho em mỗi ngày, muốn được nói những lời đường mật với em. Nhưng em vẫn luôn cho rằng anh là công tử trắng hoa, cứ luôn nghĩ rằng anh không thật lòng. Vì thế anh đã dẹp tất cả những ước muốn ấy sang một bên để yêu em một cách đơn sơ nhất, giản

dị nhất. Và luôn hy vọng một ngày sớm nhất em sẽ hoàn toàn tin tưởng vào tình yêu chân thành của anh và tin tưởng anh tuyệt đối. Lúc nào cũng mong thế.

Rồi lại bằng một ngụm, anh uống cạn ly rượu trên tay. Anh lại rót và lại uống. Vy nhìn anh mà lòng xót xa. Thì ra anh cũng khổ tâm nhiều như thế. Thì ra anh luôn phải thiệt thòi vì cô. Cô thật ích kỷ. Vì trước giờ không nhìn ra những gì anh đã âm thầm làm vì cô. Chính cô luôn làm anh phải mệt mỏi trong suốt thời gian qua.

Vy đưa tay cản ly rượu của anh.

- Anh đừng uống nữa. Lỡ say thì làm thế nào?

Văn vội nắm lấy tay cô và áp vào má mình, giọng nghẹn ngào:

- Ánh Vy! Anh yêu em lắm! Cho anh một cơ hội nữa đi em.

Vy lặng người đi, nhìn anh, đau còn hơn dao cứa. Muốn lắm. Bàn tay muốn chạm vào anh mãi. Muốn được ngồi bên cạnh anh thế này mãi. Nhưng thật không thể được. Cô đau lòng nhẹ rút tay về. Văn hiểu. Anh gượng nén nụ cười đau khổ và lại uống. Uống thật nhanh. Uống liên tục:

- Dù sao hôm nay anh cũng rất vui. Lâu quá rồi em mới chịu ra ngoài với anh. Cảm ơn em nhiều lắm.

Hết ly này đến ly khác, Vy đành để mặc anh. Cổ họng nghẹn đắng khiến cô như nghẹt thở. Nhìn từng nét vằn xanh nổi hằn trên trán anh, trái tim cô đau thắt dữ dội. Cô chia tay đâu phải để thấy anh thế này. Dòng nước mắt chảy dài. Thương anh quá.

- Em xin anh đừng uống nữa!... Em xin anh hãy mạnh mẽ lên! Đừng vì em mà trở nên yếu đuối. Điều em mong muốn nhất là được thấy anh sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ. Cái mà em muốn mang theo là nụ cười của anh, không phải bộ dạng này. Em xin anh đấy.

Giọng Vy thật yếu ớt. Văn ước chi có thể ôm ấp nó vào lòng.

- Em đừng khóc. Anh không uống nữa. Em đừng khóc. Anh hiểu, em đã phải chịu nhiều âm ức khi yêu anh. Một cô gái mạnh mẽ, đã bị anh làm cho lúc nào cũng có thể rớt nước mắt. Anh thật đáng tội. Em không chịu tha thứ cho anh, anh cũng hiểu.

Vy không khóc thành tiếng nhưng những dòng nước mắt cứ mỗi lúc một nhiều. Văn bước sang hứng lấy những giọt nước mắt nóng hổi:

- Thôi nào! Anh đưa em về, đừng khóc nữa. Anh sẽ cười, sẽ mạnh mẽ như em muốn. Thế nên đừng khóc nữa. Bọn mình cùng đi bộ về nhé.

Vy nghe lời đứng dậy. Văn kêu nhân viên nhà hàng lái xe anh về chỗ Vy trước. Còn anh cùng cô đi bộ trên vỉa hè. Văn hơi say nên bước đi hơi loạng choạng. Vy phải dìu anh. Trên suốt quãng đường anh chỉ hát. Hát như để vui bớt đi sự nhức nhối, để mong gió mang đi giúp anh, một chút thôi cũng được. Hát một bài hoặc một câu nào đó, vợ vẫn cũng có. Không hiểu sao hôm nay anh lại thích hát. Rất thích. Quãng đường cũng trở nên ngắn hơn bao giờ hết. Chỉ một chốc mà cả hai đã về tới phòng trọ của Vy. Văn lại buồn hơn. Càng lưu luyến nhưng anh cũng biết, dù là anh có muốn ở lại với cô lâu hơn nữa thì cô cũng sẽ chẳng bao giờ đồng ý. Anh lại đành phải tạm chia tay dù lòng không hề muốn.

- Em ngủ sớm đi nhé. Đạo này anh thấy em ốm đi nhiều quá.

- Anh mới cần phải về ngủ sớm đấy. Đi xe cẩn thận!

- Chắc anh phải quay lại công ty một lát mới được.

- Để làm gì? - Vy thấy không hài lòng và gần như phát cáu. Công việc bận rộn thế nhưng vẫn cố gắng để đến cái phòng trọ nhỏ hẹp này. Anh làm cô khổ tâm - Anh cũng về nhà ngủ đi. Có gì để đến ngày mai.

- Không được! Không thể được!

Dòng cảm xúc đẩy mạnh lên cổ khiến Văn nói mà gần như bật khóc thành tiếng.

- Sao lại không? Anh phải cố giữ sức khỏe bản thân trước đi đã.

- Để anh hát em nghe một bài hát nhé.

Chẳng đợi Vy trả lời, anh liền cất tiếng hát. Những dòng cảm xúc nặng nề:

“Ngày tháng trôi qua anh phải sống một mình anh

Ngày tháng trôi qua anh phải sống không có em

Người có biết anh nhớ em nhiều, nhiều lắm em biết không?

Người ơi, em ở đâu trả lời anh?

Ngày tháng trôi qua anh phải sống trong buồn đau

Ngày tháng trôi qua anh phải sống trong nhớ thương

Cần nghe thấy em nói cười, cần nghe thấy em vui đùa

Cần em như lúc xưa ta cần nhau.

Làm sao để cố quên em, quên ngày tháng quá êm đềm?

Làm sao để cố quên em, quên tình em?

Làm sao để cố quên em, quên một phút giây nữa thôi?

Làm sao anh quên được em? Em nói đi!” ...

- Anh Văn...

Tiếng Vy nghẹn lại như tiếng hát của anh. Đau nứt da thịt. Văn muốn được ôm Vy vào lòng. Và cánh tay anh đã giữ chặt lấy cô. Vy cũng đưa đôi tay gầy mảnh của mình lên ghì chặt lấy tấm lưng của anh. Cho tới lúc này, sự cố gắng của cô đã hoàn sụp đổ. Nước mắt và nước mắt.

- Sao anh lì lợm quá vậy? Em đã nói là quên em đi rồi cơ mà. Anh có biết là em đau lòng đến thế nào không? Anh muốn em phải làm thế nào mới chịu nghe đây?

- Ánh Vy! Hãy tha thứ cho anh được không? Anh sẽ không tái phạm nữa. Anh hứa đấy! Quay về bên cạnh anh đi. Anh cần em, thực sự là anh rất cần em.

- Em đã nói là không hề trách giận gì anh cả mà sao anh cứ không tin rồi làm khổ bản thân mình. Nghe lời em, quên em đi.

- Không! Anh nói rồi, anh không làm được. Rồi cuộc là tại sao?

- Quên em đi!

Nước mắt giàn giụa, Vy đẩy Văn ra. Nhưng anh đã kịp kéo cô trở lại:

- Đừng buông! Đừng bao giờ rời xa anh?

- Em khổ tâm lắm. Xin anh hãy vì em một lần, vì anh hãy quên em đi. Cứ coi như chúng ta chưa từng quen biết nhau.

Văn chỉ lắc đầu. Anh không muốn nghe tất cả những gì Vy đang nói.

- Quên em đi. Cứ coi như em không hề tồn tại trên cõi đời này. Xem như chúng ta không hề biết nhau. Sau này không có em, anh vẫn phải sống thật mạnh khỏe, thật thoải mái và thật hạnh phúc. Đó là những gì em mong muốn nhất.

- Đừng nói nữa? Không có em làm sao anh hạnh phúc được. Thiếu vắng em còn đau khổ hơn là chết. Anh không cho em đi đâu hết. Em phải ở bên anh. Em là của anh. Trừ khi anh chết đi rồi, bằng không, anh sẽ giữ chặt em thế này.

- Nhưng em lại không thể ở bên anh được.

- Tại sao?

Vy nhìn anh, ánh mắt lơ đãng và gần như thiếp lịm. Căn bệnh đang hành cô quần quai. Dù thế cô vẫn cảm nhận được những cái hôn nồng ấm anh trao. Thêm vào nữa cảm giác được anh bế bổng trên tay. Như sợ anh sẽ đi mất, Vy vòng tay ôm lấy cổ anh, trân trọng đón lấy cái điều cao quý của tình yêu. Và hôn cô đang lạc ở một xứ nào đó chỉ có anh và cô, có gió và có mùi hương của hoa, của lá.

Đôi môi anh miết mãi trên gương mặt dần khô nước mắt. Cảm xúc dâng tràn, anh hôn xuống cổ và dần đến bờ vai. Đôi tay cứ ngày một siết chặt lấy Vy hơn. Anh muốn được ngự trị trên tấm thân của người anh yêu. Nhưng anh lại chợt dừng lại. Vy cũng choàng tỉnh ngời dậy, nhìn anh. Mồ hôi bỗng túa ra như tắm, giọng Văn lấp bắp:

- Anh... anh xin lỗi! Anh thật đáng ghê tởm.

Vy không nói gì mà chỉ nhìn anh, ánh mắt đăm thẳm, thiết tha. Vẫn như bị cuốn hút. Anh lại muốn được ôm siết lấy cô và... Phải mất một hồi, anh mới lại cất được thành lời:

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt như thế nữa. Anh sợ mình không kiềm chế được bản thân. Em biết không, lúc này anh đã muốn dùng cái cách bỉ ổi nhất để giữ em lại bên mình. Chỉ một chút nữa thôi là anh sẽ... Anh thật là xấu xa.

Vy vẫn nhìn, ánh mắt càng thẳm thiết hơn Văn cứ bị hút mãi vào ánh nhìn ấy. Chẳng thể nào né tránh nó, anh phải nắm chặt tay lại. Vy đưa tay anh lồng từng ngón vào đôi bàn tay anh và cô nói trên đôi môi anh:

- Nhưng em cũng muốn được cùng anh đi hết đêm nay.

Và đêm đã trôi qua với hai người bằng những cảm giác thiêng liêng của tình yêu trọn vẹn.

Tỉnh dậy thì trời đã sáng lâu, Vy thấy trong mình có những cảm giác thật lạ, lạ lắm, chẳng thể cất nghĩa rõ được. Như vậy là cô đã trao cho anh tất cả tình yêu của mình. Như vậy là cô đã an tâm ra đi. Cũng thấy tâm trạng vậy là thoải mái và mãn nguyện.

- Em có hối hận không?

Văn cũng đã dậy từ bao giờ. Tiếng hỏi của anh làm Vy khẽ giật mình. Cô quay vào đối diện với anh, khẽ mỉm cười:

- Nếu hối hận thì em đã không làm.
- Có thật không?
- Anh đang ân hận ư? - Vy hỏi lại câu hỏi của anh.

- Anh không biết. Anh không biết cảm giác trong anh lúc này là như thế nào nữa. Anh vẫn chưa dám khẳng định rằng em đã hoàn toàn tha thứ cho anh hay chưa. Tối qua lẽ ra anh không nên...

Vy khóa miệng anh bằng một nụ hôn bất ngờ, không để anh cứ méo giọng hẳn đi.

- Em có trách gì đâu. Hơn nữa là em tình nguyện. Em không hối hận.
- Vậy em đồng ý quay trở lại bên anh rồi sao? Em chịu bỏ qua những lỗi lầm của anh rồi ư?

Vy nhủi đầu vào ngực anh, không trả lời câu hỏi của anh.

- Em muốn được ngủ thêm một lát nữa.

“Như vậy có nghĩa là chưa ư? Phải rồi. Làm sao có thể dễ dàng tha thứ được. Nhưng như vậy thôi cũng được. Vậy là đủ để hiểu rằng em vẫn rất yêu mình. Rất nhiều và thật nhiều. Vy à, sau này anh sẽ càng trân trọng em hơn nữa. Chỉ cần em chịu cho anh thời gian, anh tin mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại. Anh tin là giữa anh và em sẽ chẳng thể bao giờ tách rời nhau được”. Văn nghĩ thế rồi cùng Vy chìm vào giấc ngủ thật âm áp.